

Դանիելի Գիրքը - Քսաներորդ Թիվ

Դանիելը և Հայտնությունը. թագավորությունների վերելքի և անկման մարգարեական հյուսվածքի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2023-12-15

Քույր Ուայթը հաճախ նշում է, որ այն մարգարեական դասերը, որոնք անհրաժեշտ է հասկանալ, պատկերված են թագավորությունների վերելքի և անկման միջոցով:

«Դանիել և Հայտնություն գրքերում պարզված ժողովուրդների վերելքից ու անկումից մենք պետք է սովորենք, թե որքան անարժեք է լույ արտաքին ու աշխարհային փառքը: Բաբելոնը՝ իր ամբողջ գործությամբ և շքեղությամբ, որի նմանը մեր աշխարհին այնուհետև այլևս չի տեսել,—գործություն և շքեղություն, որ այն օրերի մարդկանց այնքան հաստատուն և տևական էին թվում,—որքա՞ն ամբողջովին անցավ-գնաց: «Խոտի ծաղկի» պես այն կորստյան մատնվեց: Հակոբոս 1:10: Այդպես կործանվեց Մարա-Պարսկական թագավորությունը, ինչպես նաև Հունաստանի և Հռոմի թագավորությունները: Եվ այդպես կորչում է ամեն բան, որի հիմքը Աստված չէ: Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել: Նրա սկզբունքներն են միակ հաստատուն բաները, որ ճանաչում է մեր աշխարհը»: Մարգարեներ և թագավորներ, 548:

Դանիելի և Հայտնության գրքերում ներկայացված թագավորությունների «վերելքն ու անկումը» մարգարեության ուսումնասիրության ճիշտ մոտեցման կիզակետն են: Բաբելոնի անկումը նախապատկերված է Օննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխում՝ Նեբոդի Բաբելի անկմամբ: Այնուհետև, Դանիելի գրքի հինգերորդ գլխում, Բաբելոնը կրկին ընկնում է: Պապականության՝ 538 թվականին իշխանության հասնելու և ապա 1798 թվականին նրա հաջորդական անկման պատմությունը նույնպես նախապատկերում է Բաբելոնի վերջնական անկումը, քանի որ պապական իշխանությունը մարգարեաբար հոգևոր Բաբելոնն է: Պապականությունն ընկավ 1798 թվականին, և Հայտնության տասնութերորդ գլուխը ուրվագծում է նրա վերջնական անկումը: Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ խոսքում պապականությունը, որ այնտեղ ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավոր, հասնում է իր վախճանին՝ առանց օգնողի: Սա տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ շնորհի ժամանակը փակվում է, որովհետև տասնմեկերորդ գլխի քառասունհինգերորդ խոսքը և տասներկուերորդ գլխի առաջին խոսքը ներկայացնում են նույն պատմությունը:

Եվ նա իր պալատի խորանները պիտի տնկի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի չօգնի նրան: Եվ այն ժամանակ պիտի վեր կենա Միքայելը՝ մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության ժամանակ, ինչպիսին երբեք չի եղել այն օրից ի վեր, երբ ազգ եղավ, մինչև այն նույն ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի, ամեն մեկը, որ գտնվի գրքի մեջ գրված: Դանիել 11:45,

12:1.

Երկրորդ հրեշտակի պատգամը հիմնված է այն փաստի վրա, որ Բաբելոնը երկու անգամ է ընկել: Բառացի Բաբելոնը, որ ներկայացված է Նեբբոլդով և Բաղասարով, երկու անգամ ընկավ, և հոգևոր Բաբելոնը ընկավ 1798 թվականին և դարձյալ այդպես է լինում, երբ մարդկային փորձության ժամանակը փակվում է:

Եվ հետևեց մեկ ուրիշ հրեշտակ՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց»: Հայտնություն 14:8.

Բաբելոնի անկման կրկնությունը երկրորդ հրեշտակի լուրի մեջ մարգարեական հիմնավորում է տալիս՝ Սուրբ Գրքերում բառերի և արտահայտությունների կրկնապատկումը որպես երկրորդ հրեշտակի և Կեսգիշերային աղաղակի համակցված լուրերի խորհրդանիշ ճանաչելու համար: Այն նաև հաստատում է Քույր Ուայթի կողմից մատնանշված այն սկզբունքը, ըստ որի մարգարեության ուսումնասիրությունը հիմնված է Դանիելի և Հայտնության գրքերում ներկայացված թագավորությունների վերելքի և անկման վրա: Այն պատկերում է այն հասկացությունը, որ Բաբելոնի անկումը հասկանալու համար մարգարեության ուսումնասիրը պետք է Բաբելոնի բոլոր անկումները միավորի՝ «գիծ առ գիծ», որպեսզի հաստատի Բաբելոնի վերջնական անկման ճիշտ մարգարեական լուրը:

Բաբելոնի կրկնակի անկումը երկրորդ հրեշտակի լուրի մեջ հիմնված է այն մարգարեական կանոնի վրա, ըստ որի ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վկայությամբ: Լուրի մեջ Բաբելոնի անկման կրկնությունը ներկայացնում է այն մարգարեական մեթոդաբանությունը, որը Աստվածաշնչում ճանաչվում է որպես վերջին անձրև: Այդ սուրբ մեթոդաբանությունը, որը վերջին անձրևն է, տարբեր մարգարեական գծերը «տող առ տող» միավորելու կիրառությունն է: Երբ այն գործադրվում է մարգարեության ուսումնասիրողի կողմից, այդ մեթոդաբանությունը հաստատում է վերջին անձրևի «լուրը»: Վերջին անձրևի լուրը, որը հաստատվում է այդ սուրբ մեթոդաբանության կիրառմամբ, այնուհետև հռչակվում է երկրորդ հրեշտակի և Կեսգիշերի Աղաղակի միավորված մարգարեական պատմությունների մեջ: Մա ճշմարիտ էր առաջին հրեշտակի շարժման պատմության մեջ, և ճշմարիտ է այսօր՝ երրորդ հրեշտակի շարժման պատմության մեջ:

Դանիելի գրքի չորրորդ և հինգերորդ գլուխները ներկայացնում են պատմության այն գիծը, որն ընդգրկում է Բաբելոնի բարձրացումն ու սկիզբը, որ չորրորդ գլխում ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորի միջոցով, ապա՝ Բաբելոնի անկումն ու վախճանը, որ հինգերորդ գլխում ներկայացված է Բաղասարի միջոցով: Միասին դրանք կազմում են մեկ մարգարեական գիծ: Այդ երկու գլուխների կողմից կազմված մարգարեական գիծը պետք է դրվի Դանիելի առաջինից երրորդ գլուխների վրա, որպեսզի հաստատվի վերջին անձրևի լուրը:

Երկու գլուխները ներկայացնում են Նաբուգոդոնոսորի անկումն ու կրկին բարձրացումը, և Բաղասարի անկումն ու կործանումը, ուստի ներկայացնում են

Բաբելոնի անկումը շղթայի սկզբում և վերջում: Երկու գլուխներով կազմված մարգարեական շղթան կառուցված է այն հիմքի վրա, որ Բաբելոնը ընկնում է, բարձրանում, ապա կրկին ընկնում: Միայն այդ փաստն իսկ ցույց է տալիս, որ այդ երկու գլուխները ներկայացնում են երկրորդ հրեշտակի լուրը: Երկու գլուխները ներկայացնում են Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանի պատմությունը, և այդ պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակի լուրն ու Կեսգիշերյան աղաղակը երկու անգամ են հռչակվում:

Ուստի, նախքան Դանիելի չորրորդ և հինգերորդ գլուխների մեր քննությունը սկսելը, մենք պիտի սահմանենք այն սուրբ մեթոդաբանությունը, որը վերջին անձրևն է, ապա այդ մեթոդաբանությունը կիրառելով՝ պիտի սահմանենք վերջին անձրևի պատգամը:

Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության նշանակալից մի ուղենիշ էր այն մեթոդաբանությունը, որը ներկայացված էր Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական մեկնության կանոններով: Այդ կանոններն օգտագործվեցին մարդկանց կողմից՝ նույնականացնելու Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը, և այդ պատգամը այդ պատմության համար ուշ անձրևի պատգամն էր: Երրորդ հրեշտակի պատմության նշանակալից մի ուղենիշ է այն մեթոդաբանությունը, որը ներկայացված է որպես «Մարգարեական բանալիներ»: Այդ կանոնները պետք է գործածվեն Ուիլյամ Միլլերի կանոնների հետ համատեղ՝ մեր ներկա պատմության մեջ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը նույնականացնելու համար, և այն պատգամը, որն այժմ հաստատվում է այդ կանոններով, վերջին օրերի ուշ անձրևի պատգամն է: Միլլերի կանոնները ներկայացնում են վաղ անձրևը երկրի գազանի մարգարեական պատմության մեջ, իսկ այդ կանոնները՝ «Մարգարեական բանալիների» հետ միավորված, ներկայացնում են ուշ անձրևը երկրի գազանի մարգարեական պատմության մեջ:

Ուշ անձրևը այն մեթոդաբանությունն է, որ գործածվում է լուրը ծնունդ տալու համար: Կան այնպիսիք, որ խաբվում են, որովհետև որոնում են ուշ անձրևի փորձառությունը՝ առանց նախ որոնելու այն լուրը, որը ծնում է այդ փորձառությունը: Քրիստոնեության հիսունական եկեղեցիները այդ խաբեության հստակ օրինակն են: Նույն այդ տեսակի մոլորեցնող ուղղվածությունը հասանելի է նաև նրանց, ովքեր իսկապես որոնում են ուշ անձրևի լուրը, սակայն մերժում են որոնել այն մեթոդաբանությունը, որը նույնացնում և հաստատում է ուշ անձրևի լուրը: Առանց ճշմարիտ մեթոդաբանության՝ ճշմարիտ լուրը չի կարող նույնացվել: Առանց ճշմարիտ լուրի՝ ճշմարիտ փորձառությունը անհնար է:

Այս աստվածաշնչյան փաստի նշանակությունը մեծամասնության կողմից չի ճանաչվում, որովհետև նրանք երբեք չեն դիտարկել այն հնարավորությունը, որ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու մեկ ճիշտ եղանակ կա, և որ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու բազմաթիվ սխալ եղանակներ կան: Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու սխալ եղանակը, որն անհամեմատ ավելի հաճախ է ընտրվում, այն է, որ ապավինեն ուրիշ մարդկանց կարծիքներին այն մասին, թե ինչ է ուսուցանում Աստվածաշունչը: Մա մարդկանց մեջ այնքան տարածված խնդիր է, որ յուրաքանչյուր եկեղեցի կազմակերպում է մի համակարգ՝ իր հոտի այս կեղծ ընկալված կարիքը բավարարելու համար: Այդ կեղծ կարիքը ծնում է մի կեղծ գործ՝ հաստատելու

առաջնորդների մի համակարգ, որոնք ներկայացվում են որպես աստվածաշնչյան ըմբռնման հոգևոր մասնագետներ, ովքեր ճիշտ կերպով պիտի ուղղորդեն անպատրաստ հոտի ըմբռնումը: Աստվածաշունչը իսկապես սահմանում է մի խիստ կազմակերպված համակարգ եկեղեցու կառուցվածքի համար, որը ներառում է երեցներ, մարգարեներ և ուսուցիչներ, սակայն Աստվածաշունչը երբեք չի հավանություն տալիս եկեղեցական կազմակերպության այն ապականությանը, որը ծնում է առաջնորդների մի համակարգ, որոնք ձեռնադրվել են որոշելու, թե ինչն է ճշմարտություն կամ ինչը չէ, և դրանից հետո՝ թե ով է հերետիկոս և ով չէ:

Ձանա՛ս Աստծուն ներկայանալ փորձված, մի մշակ՝ որ ամաչելու կարիք չունի, ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելով: 2 Տիմոթեոս 2:15.

Եկեղեցու առաջնորդը կոչված է հորդորելու, հանդիմանելու, ուսուցանելու և զգուշանալու կեղծ վարդապետություններից ու նրանցից, ովքեր տարածում են կեղծ վարդապետությունները, սակայն մեզանից յուրաքանչյուրն էլ պետք է «ջանա իրեն Աստծուն ընդունելի ցույց տալ»՝ «ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելով»: Այդպես վարվելով՝ մենք պետք է ճանաչենք այն մեթոդաբանությունը, որ Աստվածաշունչը մատնանշում է որպես ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելու ճիշտ եղանակ: Եսայու գիրքը շարադրում է այս հարցերը վերջին անձրևի համատեքստում, ուստի մենք հենց այնտեղից էլ կսկսենք:

Այն օրը Տէրը Իր խիստ, մեծ և հզոր սրով պիտի պատժի ղեկաթանին՝ փախչող օձին, այո՛, ղեկաթանին՝ ծուռ օձին, և պիտի սպանի ծովում եղող վիշապին: Այն օրը երգեց՝ ք նրա մասին. «Կարմիր գինու այգի»: Ես՝ Տէրս, պահպանում եմ այն. ամեն վայրկյան պիտի ջրեմ այն, որպեսզի ոչ ոք չվնասի նրան. գիշեր ու ցերեկ պիտի պահպանեմ այն: Բարկություն Իմ մեջ չկա. ո՞վ պիտի պատերազմի մեջ փշեր ու տատասկներ հանի Իմ դեմ: Ես պիտի անցնեմ նրանց միջով, պիտի այրեմ նրանց բոլորը միասին: Կամ թող բռնի Իմ զորությունից, որպեսզի Ինձ հետ հաշտություն անի, և Ինձ հետ հաշտություն պիտի անի: Նա պիտի պատճառի, որ Հակոբից եկողները արմատ բռնեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի և բողբոջի և աշխարհի երեսը լցնի պտուղով: Մի՞ թե՛ Նա հարվածել է նրան այնպես, ինչպես հարվածեց իրեն հարվածողներին. կամ մի՞ թե՛ նա սպանվել է ըստ իրենից սպանվածների կոտորածի: Չափով, երբ այն դուրս է արձակում, Դու պիտի վեճ վարես դրա հետ. Նա զսպում է Իր սաստիկ հողմը արևելյան քամու օրը: Ուստի դրանով պիտի քավվի Հակոբի անօրենությունը. և սա է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը՝ երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի կավճաքարերի պես փշրված, պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնա: Սակայն ամրացված քաղաքը պիտի ամայանա, բնակավայրը՝ լքված լինի և թողնված անապատի պես. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ պիտի պառկի և սպառի նրա ճյուղերը: Երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք պիտի գան և կրակի տան դրանք. որովհետև դա անհասկացող ժողովուրդ է. ուստի նրանց Ստեղծողը նրանց վրա ողորմություն չի ունենա, և նրանց Ձևավորողը նրանց շնորհ չի ցույց տա: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տէրը պիտի թափ տա գետի հունից մինչև Եգիպտոսի հեղեղատը, և դուք մեկ առ մեկ պիտի հավաքվեք, ո՞վ Իսրայելի որդիներ: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ մեծ փողը

պիտի հնչեցվի, և կգան նրանք, որ պատրաստ էին կորչելու Ասորեստանի երկրում, և Եգիպտոսի երկրում եղող աքսորյալները, և պիտի երկրպագեն Տիրոջը Երուսաղեմի սուրբ լեռան վրա: Եսայիա 27:1-13:

Նախորդ հոդվածներում մենք բազմիցս անդրադարձել ենք այն «նշանին», որ բարձրացվում է՝ Աստծու մյուս զավակներին Բաբելոնից դուրս կանչելու համար: Եսայիայի քսանյոթերորդ գլխի վերջին համարը անդրադառնում է նշանի գործին, երբ ասում է. «մեծ շեփորը պիտի հնչի, և պիտի գան նրանք, որ կորստյան եզրին էին Ասորեստանի երկրում»: Ասորեստանը վերջին օրերում Բաբելոնի խորհրդանիշն է, և նրանք, ովքեր համարում լսում են Բաբելոնից դուրս գալու զգուշացման պատգամը, գալիս են և երկրպագում են նրանց հետ, ովքեր ներկայացված են որպես հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք մարգարեապես տեղադրված են «Երուսաղեմի սուրբ լեռան վրա»:

Համարը ասում է. «և պիտի լինի այն օրը»: «Այն օրը», որը այն օրն է, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը Աստծու մյուս զավակներին կանչում է Բաբելոնից դուրս, ամբողջ գլխի շրջանակն է: Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը աղաղակում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Տյուրոսի պոռնիկը հիշվում է:

Եվ ես երկնքից մի այլ ձայն լսեցի, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք և նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հայտնություն 18:4, 5.

Եսայի մարգարեի քսանյոթերորդ գլուխը սկսվում է նույն օրվա նշումով, որով նաև ավարտվում է այդ գլուխը, երբ ասում է. «Այն օրը Տերը Իր խիստ, մեծ և գորավոր սրով պիտի պատժի լիաթանին՝ փախչող օձին, այսինքն՝ լիաթանին՝ գալարակապ օձին, և պիտի սպանի ծովում եղող վիշապին»:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ սկսվում է Աստծո գործադիր, հատուցողական դատաստանը վիշապի թագավորությունների՝ (Միավորված ազգերի՝ կազմակերպությունը), գազանի՝ (պապականությունը) և սուտ մարգարեի՝ (Միացյալ Նահանգները) վրա: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ սուտ մարգարեն տապալվում է որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, և ազգային ուրացությունն առաջ է բերում ազգային կործանում: Կիրակնօրյա օրենքն այն կետն է, որտեղից Աստծո գործադիր դատաստանները սկսում են իջնել վիշապի վրա, որը Սատանան է (և որի երկրային թագավորությունը ներկայացված է որպես վիշապ), գազանի և սուտ մարգարեի վրա: Դա աստիճանական պատիժ է, որը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Եսայիայի քսանյոթերորդ գլխի սկիզբն ու վերջը կիրակնօրյա օրենքն է, և այդ գլուխը ներկայացնում է որոշակի հարցեր, որոնք անմիջականորեն կապված են այն պատմության հետ, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը և հաջորդում է դրանից հետո:

Մենք քննում ենք քսանյոթերորդ գլուխը, որովհետև այն հաստատում է քսանութերորդ և քսանիններորդ գլուխների մարգարեական համատեքստը: Այդ գլուխներում մենք

կգտնենք վերջին անձրևի սահմանումը՝ որպես մեթոդաբանություն, ինչը մեզ հնարավորություն կտա հասկանալու Դանիելի չորրորդ և հինգերորդ գլուխները Դանիելի առաջինից երրորդ գլուխների վրա դնելու նշանակությունը: Այն բանից հետո, երբ Եսայիայի քսանյոթերորդ գլուխը նույնացնում է վիշապի թագավորության առաջադիմական պատժման սկիզբը, նա արձանագրում է, որ այդ ժամանակահատվածում Աստծո ժողովրդին պատվիրվում է «երգեցե՛ք նրան»: Ու՞մ երգել:

Թե ում պետք է երգել, դրա պատասխանը գտնվում է երգի վերնագրում, որովհետև նրանք պիտի երգեն «կարմիր գինու այգու մասին, որ Տերն է պահպանում»: Այգու պատմությունը Աստծո ժողովրդի պատմությունն է, և այն առաջին անգամ Եսայիայի կողմից հիշատակվում է հինգերորդ գլխում:

Այժմ ես երգեմ իմ սիրեցյալին իմ սիրեցյալի երգը՝ նրա այգու մասին: Իմ սիրեցյալը մի այգի ուներ շատ պարարտ բլրի վրա: Եվ նա ցանկապատեց այն, և քարերը հավաքեց նրանից, և տնկեց այն ընտիր որթով, և աշտարակ շինեց նրա մեջտեղում, և նաև հնձան պատրաստեց նրա մեջ. և սպասեց, որ խաղող բերի, բայց նա վայրի խաղող բերեց: Եվ այժմ, ո՛վ Երուսաղեմի բնակիչներ և Հուդայի մարդիկ, խնդրում եմ, դատեցե՛ք իմ և իմ այգու միջև: Էլ ի՞նչ կարելի էր անել իմ այգու համար, որ ես չեմ արել նրանում: Ինչո՞ւ, երբ սպասեցի, որ խաղող բերի, նա վայրի խաղող բերեց: Եվ այժմ եկեք, ես ձեզ կասեմ, թե ինչ պիտի անեմ իմ այգուն. նրա ցանկապատը պիտի վերացնեմ, և նա պիտի ավերվի. նրա պարիսպը պիտի քանդեմ, և նա պիտի կոխկրտվի: Եվ ես նրան ամայի պիտի դարձնեմ. նա պիտի չեղվի և չփորվի, այլ նրա վրա պիտի բուսնի մորենի ու փուշ. նաև ամպերին պիտի պատվիրեմ, որ անձրև չտեղան նրա վրա: Որովհետև Զորաց Տիրոջ այգին Իսրայելի տունն է, և Հուդայի մարդիկ՝ նրա հաճելի տնկատանը. և նա սպասեց դատաստանի, բայց ահա՝ բռնություն. արդարության, բայց ահա՝ աղաղակ: Եսայիա 5:1-5.

Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի պատմության մեջ Աստծո ժողովուրդը պետք է այգու երգը երգի Աստծո ժողովրդին, որովհետև երգն ասում է. «Եվ հիմա, ո՛վ Երուսաղեմի բնակիչներ և Հուդայի մարդիկ, խնդրում եմ, դատեցե՛ք իմ և իմ այգու միջև»: Այգու երգը այն երգն է, որ մատնանշում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով անցնելը, մինչև Աստված ուխտ է կապում նրանց հետ, որոնց մասին Պետրոսն ասում է. «առաջներում ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծո ժողովուրդն եք»: Այն ցույց է տալիս, որ այգու վրա անձրև չի տեղացել, և այսպիսով մատնանշում է Եդիայի գործը, որը գալիս է այդ ժամանակաշրջանում, և որը միայն ինքը կարող է անձրև առաջ բերել այդ ժամանակամիջոցում: Մենք գիտենք, որ երգը վերաբերում է ուխտի ժողովրդի կողքով անցնելուն, որովհետև այգու երգը Քրիստոսը երգեց հին Իսրայելին այն ժամանակաշրջանում, երբ հին Իսրայելը անցնում էր կողքով, մինչև Աստված միաժամանակ ուխտ էր կապում հոգևոր Իսրայելի հետ:

Լսեցե՛ք մեկ այլ առակ. կար մի տնատեր, որ այգի տնկեց, ցանկապատեց այն շուրջանակի, նրա մեջ հնձան փորեց, աշտարակ շինեց, այն վարձու տվեց մշակներին և գնաց հեռավոր երկիր: Եվ երբ պտղի ժամանակը մոտեցավ, իր

ծառաներին ուղարկեց մշակների մոտ, որպեսզի նրա պտուղները ստանան: Բայց մշակները, բռնելով նրա ծառաներին, մեկին ծեծեցին, ուրիշին սպանեցին, մեկ ուրիշին էլ քարկոծեցին: Դարձյալ ուրիշ ծառաներ ուղարկեց՝ առաջիններից ավելի շատ, և նրանց էլ նույն կերպ վարվեցին: Իսկ վերջապես իր որդուն ուղարկեց նրանց մոտ՝ ասելով. «Իմ որդուց ամոթ կունենան»: Բայց երբ մշակները տեսան որդուն, իրար մեջ ասացին. «Սա է ժառանգը, եկե՛ք, սպանե՛ք նրան և տիրանա՛նք նրա ժառանգությանը»: Եվ նրան բռնելով՝ դուրս գցեցին այգուց և սպանեցին: Արդ, երբ այգու տերը գա, ի՞նչ պիտի անի այդ մշակներին: Ասացին Նրան. «Չարաչար կկործանի այդ չարերին և այգին վարձու կտա այլ մշակների, որոնք իր ժամանակներին նրա պտուղները կտան նրան»: Հիսուս նրանց ասաց. «Երբեք չե՞ք կարդացել Գրություններում. “Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա եղավ անկյան գլուխը. սա Տիրոջից եղավ, և զարմանալի է մեր աչքերին”»: Ուստի ասում եմ ձեզ, Աստծո արքայությունը ձեզնից պիտի վերցվի և պիտի տրվի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եվ ով որ ընկնի այս քարի վրա, պիտի փշրվի, իսկ ում վրա որ այն ընկնի, նրան պիտի փռվիացնի»: Եվ երբ քահանայապետներն ու փարիսեցիները լսեցին Նրա առակները, հասկացան, որ իրենց մասին էր խոսում: Մատթեոս 21:33–45.

Երբ Հիսուսը հին Իսրայելին երգեց Աստծո այգու երգը, նրանք այնքան ներգրավվեցին այդ պատգամի տրամաբանության և գործության մեջ, որ երբ Հիսուսը հարցրեց վիճաբանող հրեաներին, թե այգու Տերը ինչ պիտի անի նրանց, ովքեր սպանեցին Որդուն, նրանք չէին կարող չտալ ճիշտ պատասխանը, երբ ասացին. «Չարաչար պիտի կործանի այդ չար մարդկանց, և իր այգին պիտի տա ուրիշ մշակների, որոնք իրենց ժամանակին նրան պիտի հանձնեն նրա պտուղները»:

Այնուհետև Հիսուսը անմիջապես ևս մեկ տող ավելացրեց այդ երգին, երբ երգեց մերժված քարի մասին, և նրանց պատասխանը միավորեց եզրափակիչ տունի հետ, երբ ասաց. «Դրա համար ասում եմ ձեզ, Աստծու արքայությունը ձեզանից պիտի վերցվի և տրվի մի ազգի, որ դրա պտուղները բերի: Եվ ով որ այս քարի վրա ընկնի, պիտի փշրվի, իսկ ում վրա որ այն ընկնի, նրան պիտի փռվիացնի»: «Նրան փռվիացնելը» արձագանքում է Եսայիա քսանյոթին՝ «գոհասեղանի բոլոր քարերը կրաքարերի պես փշրված պիտի լինեն, պուրակներն ու կուռքերը կանգուն չեն մնա»: Երկուսն էլ հղումներ են Հովսիայի կողմից իրականացված վերածնության գործին, որը խորհրդանշում էր նրանց, ովքեր վերջին օրերում վերստին հայտնաբերում են «յոթ ժամանակները», ինչը գայթակղության քարն է, որ ջախջախում է նրանց, ովքեր հրաժարվում են այն թանկագին գտնելուց:

Կիրակնօրյա օրենքի օրը, ինչպես ներկայացված է Եսայիայի քսանյոթերորդ գլխում, նրանք, ովքեր «անցյալ ժամանակներում ժողովուրդ չէին», պետք է երգեն Տիրոջ կարմիր գինու այգու երգը: Այս հողվածները հաճախ ցույց են տվել, որ չկա երրորդ պատգամ՝ առանց առաջին և երկրորդ պատգամների: Կիրակնօրյա օրենքը երրորդ պատգամն է, և կիրակնօրյա օրենքի օրը ներառում է առաջին և երկրորդ պատգամների պատմությունը: Եսայիայի քսանյոթերորդ գլխում կիրակնօրյա օրենքը նույնացնում է այն ժամանակաշրջանը, որ ներկայացված է Դանիելի առաջին գլխում, և ապա

դարձյալ՝ Դանիելի առաջինից մինչև երրորդ գլուխներում: Մարգարեաբար, քսանյոթերորդ գլխում կիրակնօրյա օրենքի օրը նույնացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմությունը, երբ առաջին պատգամը գորացվեց մինչև շուտով վրա հասնող կիրակնօրյա օրենքը:

Մենք մեր քննության մեջ այն երգի վերաբերյալ, որ փրկվածները պետք է հռչակեն այն ժամանակաշրջանում, որը նախորդում է այն պահին, երբ Հռոմի պոռնիկը կսկսի երգել իր երգը, կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ ես նայեցի, և ահա՝ Գառնուկը կանգնած էր Սիոն լեռան վրա, և նրա հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազար, որոնց ճակատների վրա գրված էր նրա Հոր անունը: Եվ ես երկնքից մի ձայն լսեցի՝ ինչպես շատ ջրերի ձայն, և ինչպես մեծ որոտի ձայն. և ես լսեցի քնարահարների ձայնը, որոնք իրենց քնարներով նվագում էին: Եվ նրանք, իբրև թե, մի նոր երգ էին երգում գահի առաջ, չորս կենդանիների առաջ և երեցների առաջ. և ոչ ոք չէր կարող սովորել այդ երգը, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնված էին երկրից: Սրանք են նրանք, որ կանանցով չպղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառնուկին, ուր էլ որ նա գնում է: Սրանք մարդկանց միջից փրկագնվեցին՝ որպես առաջին պտուղներ Աստծուն և Գառնուկին: Եվ նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծու գահի առաջ: Հայտնություն 14:1-5.